

Dne 22. března 1921 pak expositura sdělila firmě toto:

»Na Vaše dopisy ze dne 14. července 1920 a 21. srpna 1920 ohledně vrácení manipulačního poplatku na Vaše povolení č. —, jež svého času byly postoupeny naší centrále do Prahy k dalšímu jednání, obdrželi jsme dnes sdělení ze dne 16. března 1921 č. —, že náš návrh byl zamítnut s odůvodněním, že povolení bylo vystaveno v době, kdy v platnosti byl 5%ní manipulační poplatek«.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Sporná otázka koncentruje se na to, kterým okamžikem nastala povinnost stěžující si firmy poplatek za povolení k vývozu zrcadlového skla zaplatiti. Žal. úřad podle znění nař. rozhodnutí a podle vývodů zástupce jeho při veřejném ústním jednání zastává názor, že jest jím onen okamžik, kdy se na dotčeném formuláři vyznačí datum, kdy povolení se udílí, a že nezáleží na tom, zdali povolení se nachází ještě u žal. úřadu a zdali bylo straně doručeno čili nic.

Nss však toto stanovisko sdíleti nemůže. Neboť vybírá-li se poplatek za povolení, které udílí úřad, pak z toho následuje, že poplatek se stává splatným teprve, když ten, kdo o ně žádá, povolení má, — tudíž teprve tenkrát, když je přímo od úřadu nebo prostřednictvím pošty obdržel.

V tomto případě však udává stěžující si firma, že povolení, datované dnem 25. června 1920 obdržela teprve v měsíci červenci 1920, tudíž v době, kdy byl v platnosti poplatek 1%ní a nikoliv 5%ní a zůstalo tvrzení toto úřadem žalovaným nepopřeno.

S tohoto stanoviska neodpovídá právní názor, na němž spočívá nař. rozhodnutí, zákona, a bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 1496.

Řízení před nss: K výkladu § 44 zák. o ss.

(Nález ze dne 14. září 1922 č. 12.547.)

V ě c: Edvín S., koncipista zemské vlády v Opavě, proti ministerstvu vnitra (min. rada Dr. K. Beran) o přiznání výhod dle zákona ze dne 7. dubna 1920 č. 230 sb. z. a n.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-1 podal ministerstvu vnitra žádost, aby mu podle §§ 8 a 14 zákona ze dne 7. dubna 1920 č. 230 sb. z. a n. včítána byla pro postup do vyšších požitků vojenská služba od 28. října 1914 do 12. února 1919 a odůvodnil žádost svoji skutkovými okolnostmi, ze kterých dovozoval, že nebýti jeho povolání do činné služby vojenské dne 2. srpna 1914, byl by býval dne 16. října 1914 složil III. státní zkoušku, ke které měl na tento den určen termín, a tím by býval nabyl ustanovené kvalifikace pro přijetí do státní služby a již toho dne (16. října 1914) se mohl ucházeti o přijetí do ní.

Nař. rozhodnutím byla žádost ta zamítnuta z těchto důvodů:

Dle čl. IV. § 10. zákona ze dne 7. dubna 1920 č. 230 sb. z. a n. lze státním zaměstnancům skupiny A—C služ. pragm., kteří výkonem válečné vojenské služby byli déle nežli rok zdrženi ve svých studiích, zkrátiti postupové lhůty v každé z prvních dvou tříd časového postupu o 2 roky až do úhrnné výměry 4 roků, nebo kratší v měsících čítané vojenské

služby vytčené v § 14 téhož zákona. Žadatel byl přijat do politické služby dne 12. února 1919 a jmenován do X. hodnostní třídy dne 12. února 1920. I kdyby bylo žadateli možno přiznati zkrácení postupových lhůt v této hodnostní třídě v nejvyšší přípustné míře, t. j. o 2 léta, neměla by tato výhoda pro rok 1920 žádného významu, poněvadž by zákonitá postupová lhůta v této hodnostní třídě nebyla v tomto roce dovršena. Ke dni 1. ledna 1921 byla žadateli započtena celá válečná vojenská služba a neutrpí tudíž výkonem vojenské služby ani pro budoucnost co do postupu žádné ztráty.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Žádost st-lova o přiznání výhod podle § 14 zákona ze dne 7. dubna 1920 č. 230 sb. z. a n. byla opřena o důvody v § 8 t. zák. uvedené. St-l domáhal se oněch výhod výslovně z důvodů, že se nemohl pro výkon válečné služby vojenské ucházeti o přijetí do praxe u státních civilních úřadů. Žal. úřad pohlížel však na jeho žádost, jakoby byla podána z důvodů § 10 cit. zák., že totiž byl žadatel déle nežli rok z d r ž e n v e s v ý c h s t u d i í c h stanovených pro skupinu A služ. pragm., čímž se stalo, že vlastní důvod žádosti nechal bez povšimnutí a nevyřídil žádost tak, jak ve skutečnosti byla podána.

To stížnost výslovně vytýká a domáhá se toho, aby žádost o přiznání výhod byla vyřízena s hlediska § 8 cit. zákona, o jehož předpis se výslovně opírala. Při tom stížnost uznává důvody nař. rozhodnutí za správné a praví, že nebylo by lze proti nim ničeho namítati, kdyby se jednalo o úředníka, který válečnou službou vojenskou zdržen byl ve studiích. Avšak v případě st-lově — praví stížnost — o to nešlo, nýbrž jde o znemožnění vstupu do státní služby.

Stížnost vytýká tudíž nař. rozhodnutí pouze vadu řízení v tom spočívající, že žádost st-lova nebyla vyřízena s hlediska § 8. cit. zák., jak byla podána, nýbrž s hlediska § 10 téhož zákona, na kterém se žádost nezakládala. Této stížnosti by mohlo býti vyhověno pouze zrušením nař. rozhodnutí za tím účelem, aby žal. úřad novým rozhodnutím vyřídil žádost st-lovu podle jejího skutečného obsahu, totiž s hlediska § 8 cit. zákona.

Avšak žal. úřad vydal dne 28. ledna 1922 č. — nové rozhodnutí, kterým zamítl žádost st-lovu také pokud jde o přiznání výhod dle §§ 8 a 14 cit. zák. Tímto rozhodnutím byla vada nař. rozhodnutí vytýkaná odstraněna samým žal. úřadem a nároku ve stížnosti uplatňovanému tím vyhověno, takže stížnost se stala bezpředmětnou.

Toto nové rozhodnutí žal. úřadu ze dne 28. ledna 1922 č. —, ať se na ně pozírá jako na samostatný nález, nebo jako na doplněk rozhodnutí původního ze dne 26. září 1921 č. —, má účinek nového nálezu, proti němuž má strana právo podati stížnost ve lhůtě § 14 zák. o ss jdoucí ode dne doručení tohoto nového rozhodnutí.

St-l sice ve svém vyjádření podaném podle § 44 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 učinil návrh, aby také výnos žal. úřadu ze dne 28. ledna 1922 č. — jako nezákonný byl zrušen. Ale podání tomu chybí všechny formální náležitosti pro stížnost žádané v §§ 14, 18 a 20 zák. o ss, takže k němu jako ke stížnosti hleděti nelze.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.